

Brancal

SOVINT QUAN SENTIM PARLAR de desenvolupament rural, sempre es refereixen a alguna mena d'iniciativa econòmica per als pobles o les comarques rurals. I no els falta raó, ara fa un segle que una bona part dels pobles de muntanya del País Valencià començaren a perdre població, Xodos inclòs; en bona mesura, era degut a la dificultat per trobar formes viables de guanyar-se la vida. Els pobles han canviat: s'han *desagraritzat*, s'han *terciaritzat*, s'han diversificat, però la manca d'ocupació encara continua sent un problema. En el mateix sentit, perquè puguen ser sostenibles o fins i tot viables, l'estructura d'edats de molts pobles (invertida en grau extrem) reclama urgentment la incorporació de joves preferentment *qualificades* (ho diem en femení perquè la masculinització rural també és problema) o parelles joves, motivades a promoure iniciatives econòmiques, socials i culturals de tot tipus que donen vida de nou a les poblacions.

Es pot ben dir que l'activitat econòmica, tot i ser necessària, no és en absolut suficient. Cal que la vida als pobles assolisca uns llindars mínims de benestar social perquè es faça desitjable, com ara que gaudisca d'una ampla i bona cobertura educativa des de preescolar, no sols pel bé dels infants sinó perquè el projecte vital dels pares siga viable; que dispose d'una satisfactòria assistència pública sanitària i social (molt especialment per a la gent major, però no únicament per a ells); que dispose d'unes comunicacions i telecomunicacions fàcils pel treball, pel consum, per l'oci; que tinga un transport públic barat, ràpid i eficient; que genere o ofereisca una vida cultural interessant i equivalent, si més no, en qualitat a l'oferta urbana; que represente la possibilitat de tindre una vida política de major qualitat democràtica que en els municipis de major grandària en transparència, graus de participació ciutadana, control social del poder polític, etc.

Així doncs, tot i que l'activitat econòmica i el benestar social són dues condicions sine qua non per a la sostenibilitat de les poblacions rurals, nosaltres tenim ben clar que la viabilitat del pobles rurals menuts està supeditada primordialment al fet que siguem capaços de fer-nos atractius a nous residents pel nostre grau de benestar social i la nostra qualitat democràtica. Aquest haurà de ser, per tant, l'objectiu central i primer de qualsevol política que vulga promoure el desenvolupament i la sostenibilitat rural. La insistència en el desenvolupament econòmic, si no té en compte aquest requisit, o no proveirà desenvolupament rural o no serà sostenible.